రజనీకాంత్

- గొల్లపూడి మారుతీరావు

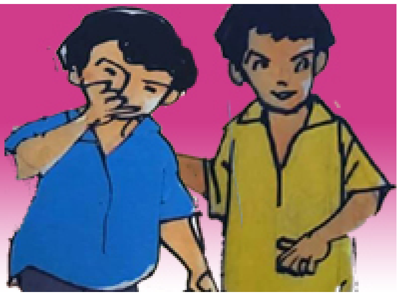

మారుతిరావుగారు వ్రాసిన రెండవ నవల ఇది.
రచనాకాలం: 1960

(క్రిందటి సంచిక నుంచి కొనసాగింపు)

"**ఓ. అప్పుడే యీ చేతిలోంచి** గుండు వెళ్ళిపోయింది. ఇదిగో మచ్చ" అని చూపించాడు.

"నాలుగేళ్ళ క్రిందట మేం కొచ్చిన్ వచ్చేశాం. అక్కడ మా సిబ్బందికి చాలా కష్టంగా ఉండేది. మాపై ఆఫీసరు మంచివాడు కాడు. ఎవరో సింగు, మమ్మల్ని చాలా కష్టాలు పెట్టేవాడు."

"అంటే?"

"ఎప్పుడన్నా బయటికి తిరిగిరావాలంటే పంపించేవాడు కాదు."

"పారిపోవలసింది"

"పారిపోకూడదు. అలాగయితే కాల్చేస్తారు. నాదసలు గుంటూరు. అక్కడ నా పెళ్ళాం ఉండేది. ఓసారి అక్కణ్ణుంచి ఉత్తరం వచ్చింది. వెంటనే రమ్మని. వెళ్ళడానికి శలవు అడిగాను. ఇవ్వను పొమ్మన్నాడు. మరోసారి అడిగితే పిచ్చాసుపత్రిలో పడేయిస్తానన్నాడు. మర్నాడు మళ్ళీ అడిగేసరికి నిజంగానే మిలట్రీ ఆసుపత్రిలో పడేయించాడు. పిచ్చాసుపత్రి అంటే మీకు తెలీదు. అక్కడ నెలరోజులుంటే నిజంగానే పిచ్చెక్కుతుంది. అక్కడ పధ్నాలుగు నెలలున్నాను. ఓ రోజు మళ్ళీ నా భార్యకి జ్వరంగా వుందనీ, వెంటనే రాకపోతే చచ్చిపోతుందనీ ఎవరో రాశారు. అప్పటికింకా ఆ ఆఫీసరు మారలేదు. వెళ్ళి అడిగినా వీల్లేదన్నాడు. ఆ కోపంతో తుపాకీతో చితకతన్నేశాను. అంతే చుట్టూ వున్న వాళ్ళంతా నన్ను కొట్టి గదిలో పడేశారు. నాకింకా యింటికి వచ్చేయ్యాలన్న ఆశపోలేదు. మరి వారం రోజులు పోయాక ఓ రోజు వీలు చూసుకుని ఉడాయించాను. ఆనాడు వాళ్ళచేత తన్నులు తినడంతో యీ చెయ్యి చాలావరకూ పచ్చడయిపోయింది. నేను పారిపోయిన మర్నాడే నా గురించి దర్యాప్తు ప్రారంభమయింది. అప్పుడే మనుషులు బయల్దేరిపోయారు. మద్రాసు దాటగానే ఓ సిపాయి ఆటకాయించాడు. తప్పుకుపారిపోవడంలో అతను తుపాకితో కొట్టాడు. ఈ కాలుపోయింది. నాకిప్పుడు ఈ కాలూ చెయ్యి అంతగా పనిచెయ్యవు" అన్నాడు.

మా యిద్దరికీ అతనిమీద జాలేసింది.

"ఇప్పుడేం చేస్తారు?" అన్నాను.

"ఇక్కడికి వచ్చేసరికి నా భార్య చచ్చిపోయి చాలా రోజులయిందని తెలిసింది. అక్కడా కొందరు మనుషులు నాకోసం వెదుకుతున్నట్టు పసిగట్టాను. ఇక్కడికి పారిపోయొచ్చాను.

"ఇక్కడ ఎన్నాళ్ళు ఉంటారు?"

"ఏమో చెప్పలేను. ఎవరూ పసిగట్టకుండా వుంటే యిక్కడే ఉండిపోతాను. లేదా ఎక్కడికో పోవాలి."

"ఎప్పుడూ యిక్కడే ఉండిపోండి" అన్నాడు రజీ.

"వాళ్ళకి దొరికితే ఏం చేస్తారు?"

"వెంటనే జైలుకి తీసుకుపోతారు. పై ఆఫీసర్ని కొడితే ఊరుకోరు. కాల్చేస్తారు. ఉండండి. బిస్కట్లు తెస్తాను" అని సంచికోసం దూరంగా వెళ్ళాడు.

"ఇలాంటి వాళ్లని ఉంచకూడదు రజీ. ప్రమాదం. పంపెయ్" అన్నాడు మెల్లిగా.

రజీ మాట్లాడలేదు. కళ్ళు మూసుకుని ఏదో ఆలోచిస్తున్నాడు. ఇంతలో సిపాయివచ్చి యిద్దరికీ బిస్కట్లు యిచ్చాడు.

తినేశాక "ఇక బాగా చీకటి పడిపోయింది. మీరింటికి వెళ్ళిపోండి" అన్నాడు.

"నాకు యిల్లులేదు. నేనిక్కడే ఉంటాను" అన్నాడు రజీ.

"నేను మాత్రం యింటికి పోతాను. బాబాయిలేస్తే కోపగిస్తాడు" అన్నాన్నేను.

"సరే, నేను దిగబెట్టి వస్తాను పద" అని లేచాడు ఆశీర్వాదం.

నేను రజీతో ఏమీ చెప్పకుండా, మౌనంగా అతని వెనక నడిచాను. పడవలో కూడా సిపాయితో ఏమీ మాట్లాడలేదు. నన్నావతలి ఒడ్డుకి దింపేశాక నా భుజం తట్టి నవ్వుతూ.

"భయపడకబ్బాయ్. మిమల్నేం చెయ్యనులే" అన్నాడు.

నేను అంత చీకట్లోనూ మెల్లగా నడిచి వచ్చేశాను ఏదో ఆలోచించుకుంటూ.

14

ఆశీర్వాదం విషయం ఎవరితోనూ చెప్పలేదు. చెపితే తుపాకీతో కాల్చిపరేస్తాడేమోనని భయం. కాని ఎవరికీ చెప్పనని ఒట్టు వేయించుకుని మాత్రం నిర్మలతో చెప్పాను. అతని దగ్గర తుపాకీ వున్న విషయం నొక్కి నొక్కి చెప్పాను. మా అందరినీ సైన్యంలో కలిసిపొమ్మన్నాడనీ, మేమిక కలిసిపోతున్నామనీ రెండు మూడురోజుల్లో కాశ్మీర్ వెళ్ళిపోతామనీ చెప్పాను. నిర్మల బెదిరిపోయింది.

"నిజంగా వెళ్ళిపోతావా గోపూ?"

"నేనెప్పుడైనా అబద్ధం చెప్పానా యేమిటి? నీ దగ్గర నేను చస్తే అబద్ధం చెప్పను."

"అయితే మీ బాబాయి ఎలాగ?"

"అక్కడికెళ్ళాక యుద్ధంలో పోరడుతున్నట్టు బాబాయికి ఉత్తరం వ్రాస్తాను. అది చూసి దంగైపోతాడు."

"మరి నేను?"

"నాలాంటి యోధుల్ని పెళ్ళాడడం వల్ల నీకేం లాభం చెప్పూ? ఎప్పుడో యుద్ధం చేస్తూ చేస్తూ చచ్చిపోతాను."

"అయితే మీ బాబాయితో చెప్పేస్తాను" అని పరిగెత్తింది.

"నిర్మలా" అనరిచాను.

బాబాయితో చెపితే నా పని ఏమౌతుందో నాకు బాగా తెలుసు. అంచేత అడ్డుత్రోవన వెళ్ళి నిర్మల మెడ పట్టుకున్నాను. "మరి నీ జట్టు వుంటానులే. ఎవరితోటీ యీ విషయం చెప్పకు. పెద్ద రహస్యం మరోటి నీకు చెప్తాను"

"ఏమిటది?"

"రజీకి తుపాకి గుండు భుజంలోంచి దూసుకుపోయింది."

"అమ్మబాబోయ్! అయితే చచ్చిపోయాడా?"

"చచ్చిపోవలసిందేకాని ఆ సిపాయీ, నేనూ బ్రతికించాం" అంటూ ఆ విషయమంతా చెప్పాను. అంతా చెప్పాక "మరి నాకోసం ఏమైనా తెచ్చావా?" అన్నాను.

"కోవా బిళ్ళలున్నాయి యిచ్చేదా?"

"కోవా అంత మంచిది కాదులే. అయినా యియ్యి" అంటూ పుచ్చుకుని గుటక వేశాను.

మరో యిరవై రోజులవరకూ లోయ తోటవేపు వెళ్ళలేదు నేను. రజీకూడా కనిపించలేదు. ఇంకా గాయం మానలేదనుకున్నాను. అటువేపు వెళ్ళడానికే భయం వేసింది. రోజూ నేనూ నిర్మలా చెట్టపట్టాలేసుకుని సరదాగా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ యింటికి వచ్చేస్తున్నాం. చుట్టూ చాలామంది నడిచిపోతున్నారు. ఇంతలో 'గోపూ!' అన్న పిలుపు వినిపించింది. నన్నెవరు పిలుస్తున్నారా అని ఆశ్చర్యపోయాను. మళ్ళీ వినిపించింది ఆ పిలుపు.

"ఎవరు నువ్వు?" అన్నాను ఆగి.

"నేను ఆశీర్వాదాన్ని. సందు మొగలో"

అటువేపు చూశాను. పెద్ద గెడ్డాలు పెట్టుకున్న బిచ్చగాడు కనిపించాడు. నావేపు చూసి సంజ్ఞ చేశాడు. నాకు భయం వేసింది.

"నువ్వు వెళ్ళిపో నిర్మలా! నేను తర్వాత వస్తాను"

"నాకూ సిపాయిని చూడాలని వుంది గోపూ"అంది.

"నువ్వు చూడలేవు. భయమేస్తుంది"

"నాకేం భయంలేదు నేనూ వస్తా."

మరి తప్పలేదు. ఆమెతో కలిసే సాధువు దగ్గరికి వచ్చాను. మాతో మాట్లాడకుండానే పడవ దగ్గరికి నడిచాడతను. నిర్మల చెవిలో మెల్లిగా అన్నాను "ఇతనే సిపాయి."

"అదేమిటి? సిపాయి యిలా వున్నాడే నల్లగా మొద్దులాగా"

"ఇష్! గట్టిగా అనకు చంపేస్తాడు."

నిజంగానే భయమేసిందామెకు. నా చెయ్యి గట్టిగా పట్టుకుని నడిచింది. పడవ దగ్గరకి వచ్చేవరకూ ఏమీ మాట్లడలేదు సిపాయి. తర్వాత వెనక్కి తిరిగి నవ్వుతూ "అయితే నిర్మలకి కూడా నన్ను చూడాలనిపించిందేవిటి?" అన్నాడు.

నేను గొణిగాను అవునని.

ముగ్గురం పడవ ఎక్కాం.

"రజీకి ఎలా వుంది?" అని మెల్లిగా అడిగాను.

"చూస్తావుగా?" అన్నాడతను చుక్కాని పట్టుతూ.

మరో ఐదు నిముషాల్లో ఆవలి వొడ్డుకు చేరిపొయ్యాం.

"నిశ్శబ్దంగా నడవండి. మన అలికిడి కాకూడదు." అన్నాడు ఆశీర్వాదం. నాకు మళ్ళీ వణుకు పుట్టింది. "ఎవరన్నా కొత్తవాళ్ళు వచ్చారా?"

"రాలేదు. కానీ ఎవరన్నా వస్తే కాల్చెయ్యమని రజీకి తుపాకీ యిచ్చాను. అరుపు వినిపిస్తుంది చూడండి."

మరి పదడుగులు వేశామో లేదో రజీ అరుపు వినిపించింది.

"హాల్ట్ హు కమ్స్ దేర్! ఫ్రెండ్ ఆర్ ఫో"

"ఫ్రెండ్స్" అని చెయ్యి ఊపాడు ఆశీర్వాదం నవ్వుతూ.

నిర్మల యిదంతా చూసి పొంగిపోయింది.

"ఆ మాటలకి అర్థం ఏమిటండీ?" అనడిగింది.

"ఆ మాటలంటే ఎవరన్నా ఆగిపోవాలన్నమాట. లేకపోతే కాల్చేస్తాడు. మీరు స్నేహితులా, శత్రువులా? అని అడుగుతారు. స్నేహితులని వెంటనే చెప్పాలి. లేకపోతే చంపేస్తారు"

"భలే బావుంది పద్ధతి" అంది.

దగ్గరికి రాగానే రజీ తుపాకీతో ముందుకి వచ్చి సెల్యూట్ చేశాడు. ఆశీర్వాదంకూడా సెల్యూట్ చేసి తుపాకీ అందుకున్నాడు.

రజీని చూడగానే నేను ఆశ్చర్యపోయాను. సిపాయిలాగే పూర్తిగా మిలటరీ బట్టలు వేసుకున్నాడు. చిన్న టోపీ, బూట్లూ వేసుకున్నాడు.

"బట్టలు చాలా బావున్నయి రజీ" అంది నిర్మల చప్పట్లు చరుస్తూ. నావేపు తిరిగి "నువ్వూ అలాంటి బట్టలు వేసుకో గోపూ" అంది.

"ఛ! నేను సిపాయికాను" అన్నాను విసుగ్గా.

ముగ్గురికీ టీ తెచ్చి యిచ్చాడు సిపాయి. టీ బాగా చేస్తాడితను. టీ తాగడం అయాక చెట్టుకి ఆనుకుని ప్రారంభించాడు. నేనిక్కడ ఉన్నట్టు కూడా వాళ్ళకి తెలిసిపోయింది. మూడురోజుల క్రితమే పేపర్లో కూడా వేశారంట. అందుకని ఎప్పుడు వెళ్ళిపోతానో తెలీదు. వెళ్ళిపోయేటప్పుడు మీకు చెప్పకుండానే వెళ్ళిపోతాను. మీరు మాత్రం జాగ్రత్తగా వుండండి. దేశంకోసం ఏమైనా చెయ్యడానికి సిద్ధపడాలి. అందుకనే నేను మిలటరీలోకి వెళ్ళాను."

"నేనూ వెళ్ళిపోతాను" అన్నాడు రజీ వీరుడిలాగా.

"మీరింకా చిన్నపిల్లలు. మరి అయిదారేళ్ళుపోతేగాని మిమ్మల్ని తీసుకోరు. అంతవరకూ నిజాయితీగా బ్రతకడం, మంచిపనులు చెయ్యడం యివన్నీ నేర్చుకోవాలి" యిలాంటి విషయాలెన్నో చెప్పాడు. బైబిలు తీసి అక్కడక్కడ చదివి వినిపించాడు. దాంట్లో చాలామంచి వాక్యాలున్నాయి. కొన్ని నాకు బాగా నచ్చాయి."

"నీ పొరుగువానిని నీవలెనే ప్రేమింపుము" యిల్లాంటివి. అంతా అయాక మమ్మల్ని వరసగా నిలబెట్టి 'జనగణమన ' పాడించాడు.

"ఇక పదండి. మిమ్మల్నిద్దర్నీ దిగబెట్టి వస్తాను" అన్నాడు ఆశీర్వాదం.

మేమిద్దరం వచ్చేశాం. దారిలో నిర్మల అడిగింది "అయితే గోపూ నీకు సైన్యంలో చేరడం యిష్టంలేదా యేమిటి?"

"తూ! వెధవ సైన్యంలో ఎవరు చేరతారు?" అన్నాను.

నిర్మల మాట్లాడలేదు. వెళిపోతూ వెళిపోతూ అంది "నేనే మొగాడినయితే సైన్యంలో చేరిపోయేవాణ్ణి."

15

వారం రోజుల తర్వాత ఓ రోజు సాయంకాలం రజీ మా యింటి కిటికీ దగ్గరికి వచ్చి పిలిచాడు. నేను మెల్లిగా బాబాయి చూడకుండా బయటికి వచ్చాను.

"వస్తావేమిటిరా?" అన్నాడు రజీ, నన్ను చూసి.

"ఎక్కడికి?"

"తోటలోకి"

"ఏం?"

"చెప్తాగా"

"సరే వుండు" అని లాల్చీ తీసుకుని రజీవెంట బయలుదేరాను. చాలా దూరంవరకూ రజీ ఏం మాట్టాడలేదు. చివరికి ప్రారంభించాడు.

"ఆశీర్వాదంగారు నన్ను పెంచుకుంటారట."

"అదేమిటి?"

"ఆయనకి పిల్లలెవరూ లేరు. నేనే తనకి నచ్చాననీ, నన్ను తనతో తీసుకుపోయి చదువు చెప్పిస్తాననీ అన్నారు."

"ఎక్కడికి వెళ్ళిపోతారు?"

"ఇంకా తెలీదు. ఎక్కడికో దూరంగా బొంబాయిలాంటి ఊరికి వెళిపోదాం అనుకున్నాం."

"మరి నేనో?"

"నీకేం? మీ బాబాయి వున్నాడుగా."

"బాబాయిని వదిలేసి వచ్చేయమంటే నీతో వచ్చేస్తాను."

"ఏమో? ఆయన్ని కనుక్కోవాలి. ఇప్పుడెక్కణ్ణుంచి వస్తున్నానో తెలుసా?"

"ఎక్కణ్ణుంచి?"

"బందరు."

"ఎందుకు వెళ్ళావక్కడికి?"

"ఆశీర్వాదంగారికి కొందరు బంధువులు అక్కడవున్నారు. వాళ్ళకి కొన్ని ఉత్తరాలిచ్చి రావడానికి అక్కడికి వెళ్ళాను."

రజీ ఎంతో పెద్దవాడయిపోయినట్టు అనిపించింది నాకు.

"అయితే ఆరురోజులబట్టీ నువ్వు అక్కడ లేవన్నమాట."

"నేను ఇప్పుడే ఊరునుంచి వస్తున్నాను."

లోయతోటకి వచ్చేసరికి సరిగ్గా ఎనిమిదయింది. రజీ తెచ్చిన జామకాయలు నములుతూ, ఏవో కబుర్లాడుకుంటూ బయల్దేరాం.

"చూడు ఆశీర్వాదంగారి అరుపు వినిపిస్తుంది" అన్నాడు రజీ ఉత్సాహంగా.

కాని ఎంత దూరం నడిచినా మాకు అరుపు వినిపించడంలేదు. రజీ మొదట గాభరాపడ్డాడు. అంతలో నవ్వేసి "బహుశా నిద్దరపోయి వుంటారు" అన్నాడు.

మా స్థలానికి వచ్చాక రజీ కొవ్వొత్తి వెలిగించాడు. అంతా చీకటిగావుంది. ఆ వెలుగులో మాత్రం వస్తువులన్నీ చెదిరిపోయినట్టు కనిపించాయి. సిపాయి కిట్టూ బాగ్గూ, మిగతా వస్తువులూ, కప్పులూ, బట్టలూ అన్నీ ఎవరో కెలికేశారు. రజీకి, నాకూ భయం వేసింది 'రజీ!' 'హేయ్,' అని గట్టిగా అరిచాడు. కొండ దగ్గర్నుంచి ప్రతిధ్వని వచ్చింది. ఎవ్వరూ పలకలేదు.

"ఆయన వెళ్ళిపోయారేమో?" అన్నాను నేను.

(ముగింపు వచ్చే నెలలో)

Post your comments